

Avskrift av utställningen

Organisk Enhetssyn

Verksamheten vidga samtalet

1976.10.04

Innehåll

Disposition.....	4
Syfte.....	4
Inledning.....	5
Organisk Enhetssyn.....	5
Verksamheten vidga samtalet.....	6
Del 1 – Problembeskrivning.....	7
Historisk bakgrund.....	7
<i>Den mänskliga förmågan.....</i>	<i>7</i>
<i>Det mänskliga tänkandet.....</i>	<i>8</i>
<i>Ändamålsenlighet.....</i>	<i>10</i>
<i>Den osynliga verkligheten.....</i>	<i>12</i>
<i>Materialism och positivism.....</i>	<i>13</i>
<i>Sammanfattning.....</i>	<i>16</i>
Del 2 – Organisk Enhetssyn.....	17
Det tänkbara alternativet.....	17
<i>Teologi och ateism.....</i>	<i>17</i>
<i>Vad är religion?.....</i>	<i>18</i>
<i>Vad innebär Organisk Enhetssyn?.....</i>	<i>19</i>
<i>Bevis, vad är det?.....</i>	<i>20</i>
<i>Vetenskap kan inte leda till filosofi.....</i>	<i>20</i>
<i>Att skilja mellan filosofi och teknologi.....</i>	<i>22</i>
<i>Filosofins ABC.....</i>	<i>23</i>
<i>Gud och det medvetna sinnet.....</i>	<i>26</i>
<i>Den vetenskapliga forskningen ger beviset.....</i>	<i>28</i>
<i>Erfarenhet av existens i dag.....</i>	<i>29</i>
<i>Erfarenhet av existens i morgon.....</i>	<i>30</i>
Reflektioner och diskussionsfrågor.....	31

Disposition

Utställningen består av två delar:

Del 1 – Problembeskrivning

är avsedd för den som är intresserad av den historiska bakgrunden till vår tids vanmakt inför livsfrågorna och bakgrunden till resonemanget om organisk enhetssyn.

Del 2 – Organisk enhetssyn

redogör för den organiska enhetssynen och dess konsekvenser för tänkandet. Den som inte har tillfälle att läsa hela utställningen kan börja med del 2, Organisk Enhetssyn.

Syfte

Organisk enhetssyn som introducerades av Stefan Hlatky avser ingen samfundsbildning. Vår avsikt med utställningen är att få till stånd en saklig offentlig diskussion om den organiska enhetssynens hållbarhet. För närmare presentation av organisk enhetssyn och arrangör: Verksamheten vidga samtalet.

Inledning

Organisk Enhetssyn

Den organiska enhetssynen introducerades i slutet av 1960-talet av den ungerskfödde juristen Stefan Hlatky. Organisk enhetssyn innebär antagandet att universum, dvs. verkligheten som helhet, är organiserad på samma sätt som alla levande kroppar och att den är en självständig organism. För att kunna förstå vår situation måste vi komma ihåg och räkna med att vi lever inbäddade i organismens kropp och därför inte kan uppfatta den som en helhet med våra sinnen. Våra sinnen är konstruerade för att vi ska kunna uppfatta förhållandena inuti kroppen. Helhetens existens måste vi tänka oss och sedan utgå från antagandet att vi lever vårt liv betingade av hela organismens liv, den enhetliga naturen, på ett liknande sätt som våra celler lever sitt liv betingade av vårt liv. De är konfronterade med vår kropps mångfald utan perspektiv till vår kropp som helhet. Antagandet stämmer med alla våra erfarenheter och med den moderna forskningens alla rön. Om vi gemensamt prövar och drar konsekvenserna av det antagandet kan vi tillsammans komma fram till en logisk, motsägelsefri förståelse av vår livssituation, av hela tillvaron och människans roll i den och börja kommunicera om vår samlevnad utifrån denna gemensamma förståelse.

Verksamheten vidga samtalet behandlar det mänskliga problemet utifrån denna bedömning av verkligheten som en biologisk enhet. Alla erfarenheter bekräftar entydigt att den enheten måste existera som ett bestående biologiskt sammanhang bakom de synliga och föränderliga förhållandena mellan delarna, den pluralistiska mångfalden. Det betyder i praktiken att vi och allting oavbrutet och på samma sätt är absolut beroende av en och samma natur, att vi på ett organiskt sätt tillhör den allting omfattande verkligheten och ingår i dess hela funktion som biologiskt fungerande, medvetna och förstående delar.

Vi kan inte bli annat än delar men på grund av vår mänskliga förståelseförmåga kan vi, till skillnad från djuren, förstå och vara överens om hela tillvaron, förstå och älska verkligheten i sin helhet. Därmed ger den organiska enhetssynen perspektiv på människans identitetsproblem och människolivets mening. Den definierar och beskriver det funktionella sambandet mellan alla de egenskaper vi erfar: medvetenhet, vilja, tänkande, omdöme, handling, handlingens verkan och återverkan. Den ger klarhet om psykets uppbyggnad, om språkets och sinnesintryckens roll för människans verklighetsupplevelse och om sambandet mellan det mentala och emotionella. Den belyser det absoluta naturberoendets art och dess samband med det relativa beroendet av omgivningen.

Den organiska enhetssynen kan inte utformas som en ideologi med hänvisning till någon levnadsform eftersom biologiska lagar inte kan låsas till stela beteendemönster. Den ger i stället en saklig och vetenskaplig beskrivning av människans

funktionella mening i den verklighet hon lever i. Var och en kan, baserat på sin egen erfarenhet av existens, med eftertanke pröva och genom kommunikation kontrollera och inse beskrivningens hållbarhet och sedan medvetet förhålla sig till den biologiska meningen.

Stefan Hlatky kom fram till det organiska antagandet efter att ha ägnat en stor del av sitt liv åt att finna orsaken till klyftan mellan naturvetenskapens upptäckter och de gamla livsfilosofiernas grundtankar om tillvaron. Han hävdar att alla brister i de gamla livsfilosofierna kan förklaras av att mänskligheten tidigare saknade tillräcklig teknologisk kunskap om omgivningen. Därigenom saknade man också en gemensam, saklig terminologi och så uppstod alla verklighets-oförankrade religiösa tolkningar. Att vi trots alla våra forskningsresultat fortfarande står handfallna inför livsproblemet och grundfrågorna beror enligt Hlatky inte längre på någon brist på kunskap vilket man allmänt tror. Orsaken till dagens katastrofala brist på helhetsmedvetenhet är att man i ett tidigt skede av modern forskning råkat fastna för en teknologisk helhetssyn. Det inträffade under 1700-talet när man började anta att livet utvecklats ur icke levande materia. Man började då tolka biologin, den levande naturen, som en begränsad och tillfällig konsekvens, orsakad av slumpmässiga sammanträffanden av mekaniska förlopp. Därmed blev allt tal om någon mening ifrågasatt och vi blev låsta till det irrationella forskningsmålet att upptäcka livets början för att kunna ingripa i och manipulera livets utveckling. Den moderna utvecklingen spårade ur genom att viljan att förstå blev underordnad viljan att ingripa, vilket i sin tur medförde att just den för vårt liv och samlevnad helt avgörande frågan om människolivets mening hamnade utanför det vetenskapliga tänkandet och sedan dess behandlas som en irrationell, politisk stridsfråga med tanke på styrförmågans och maktens föreställning.

Verksamheten vidga samtalet

Genom att Stefan Hlatky introducerade den organiska enhetssynen startade automatiskt Verksamheten vidga samtalet. Namnet står för den kommunikation och förståelse som naturenligt uppstår och växer mellan dem som börjar pröva den organiska enhetssynen. Medlemskap tillämpas inte. Vem som helst kan börja uttrycka den verksamheten så snart vederbörande träffat på och förstått innebörden av det organiska antagandet. Verksamheten går inte ut på att bilda något samfund, utan målsättningen är att antagandet skall prövas offentligt som en vetenskaplig sakfråga, så att alla därigenom får möjlighet att påbörja den omvärderingsprocess som verksamheten avser.

Tills vidare fungerar verksamheten vidga samtalet tyvärr som ett begränsat men helt öppet forum för diskussion av den organiska enhetssynen och dess konsekvenser.

Del 1 – Problembeskrivning

Historisk bakgrund

Denna del av utställningen är avsedd för den som är intresserad av den historiska bakgrunden till vår tids vanmakt inför livsfrågorna och till utställningens resonemang om den organiska enhetssynen.

Den mänskliga förmågan

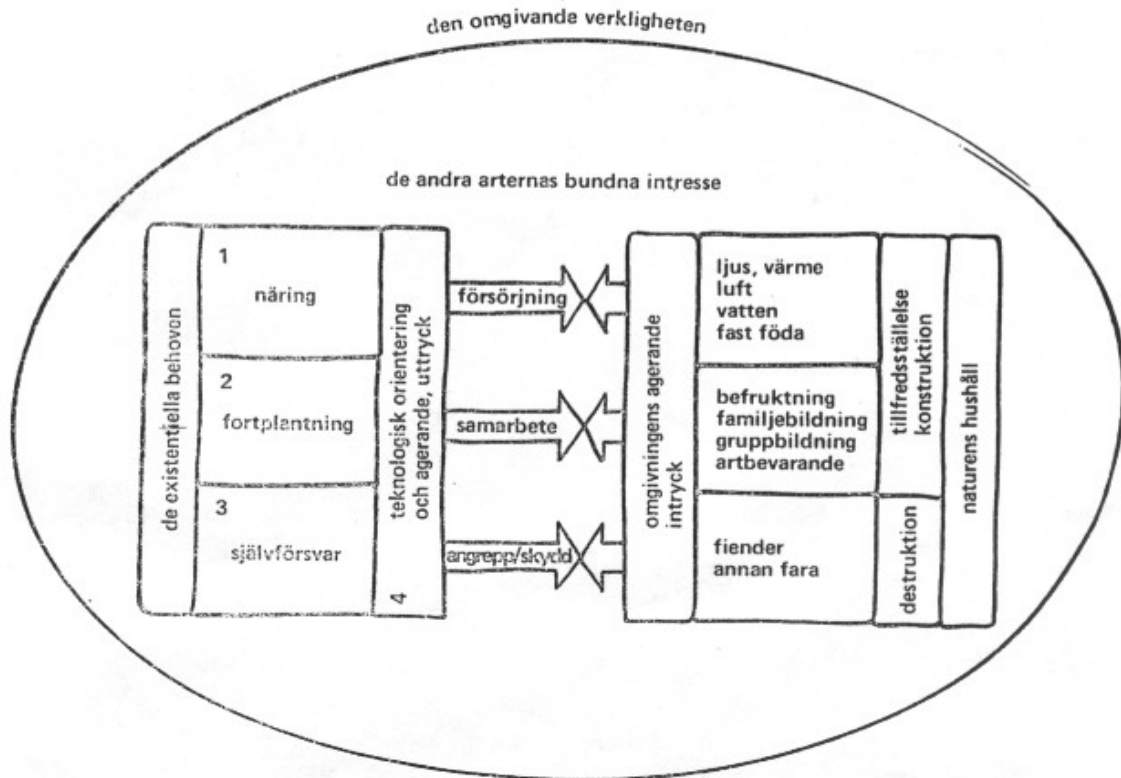
All vår vanmakt inför att förstå människan, oss själva och varandra, beror på att vi inte klart kan se och definiera skillnaden mellan människans och djurens natur. Detta beror i sin tur på att vi praktiskt taget helt har lyckats suddat ut vår medvetenhet om den kategoriska skillnaden mellan:

Förmågan att filosofera – den förmåga som bara människan har och som innebär förmågan till eftertanke, att besinna sig i fråga om orsakssammanhang. Den förmågans naturliga mening är att varje människa ska kunna förstå och sedan permanent leva i medvetenhet om orsaken till allting, vilket är förutsättningen för tillfredsställelse av det mänskliga behovet av trygghet och kärlek.

Den teknologiska orienteringsförmågan – den förmåga vi har gemensamt med alla arter ända ner till mikroorganismerna och som innebär förmågan till objektiv teknologisk orientering och det därmed sammanhängande behovet att agera i förhållande till omgivningen. Den förmågans naturliga mening är att varje levande existens oavbrutet ska kunna tillfredsställa sina existentiella behov.

De andra arterna kan bara vara intresserade av att tillfredsställa sina existentiella behov. Därför sker i naturen, om vi bortser från människan, inte något annat än en oavbrutet pågående tillfredsställelse av alla förekommande existentiella behov, vilka gemensamt för alla arter kan indelas i fyra kategorier:

1. Behov av näring: fast föda, vatten, luft, värme, ljus.
2. Behov av fortplantning och därav följande befruktning, familje- och artbildning, artbevarande.
3. Behov av försvar mot fiender och annan fara.
4. Behov av agerande och därmed sammanhängande teknologisk orienteringsförmåga för att varje existens oavbrutet ska kunna lösa det av naturen ständigt förnyade spänningsförhållandet som uppstår i de föregående kategorierna mellan behoven och deras tillfredsställelse.

Det mänskliga tänkandet

Alla förekommande behovstillfredsställelser tillsammans bildar den ofantligt komplicerade funktionsenheten som vi kallar naturens hushåll, eller med modern terminologi ekosystem, ekologi. Den kännetecknas av två till synes kontroversiella funktioner: livet och döden. Detta har alltid varit människans svåraste filosofiska problem och en ständig källa till feltolkningar och därav följande vidskepliga trosformer.

Den primära funktionen som vi kallar livet uttrycker sig i den sakta, knappast märkbara, och i de flesta avseenden osynliga men oavbrutet pågående biologiska konstruktionen. Den funktionen bygger upp och förnyar ständigt vår synliga bild av naturens hushåll.

Den motsatta funktionen som vi kallar döden är den plötsliga, snabba och därför knappast märkbara men likaledes ständigt pågående tekniska destruktionen som oavbrutet förstör allting som biologin bygger upp. Den teknologiska förstörelsen, att allting äter upp allting, är nödvändig för att den biologiska konstruktionen ska kunna bestå, pågå, ständigt förnyas.

Människan ingår i den bilden av naturens hushåll med i stort sett samma existentiella behov som de andra arterna. Ytligt sett är den påfallande skillnaden den att människan inte tänker och beter sig på samma sätt som de andra arterna. Det som förvillar det moderna tänkandet är att man helt har fastnat för den ytliga betraktelsen av beteendet och därifrån vill sluta sig till den okända mänskliga egenskapen

genom att jämföra människan och djuren och forska i hjärnans, tänkandets och beteendets olikheter.

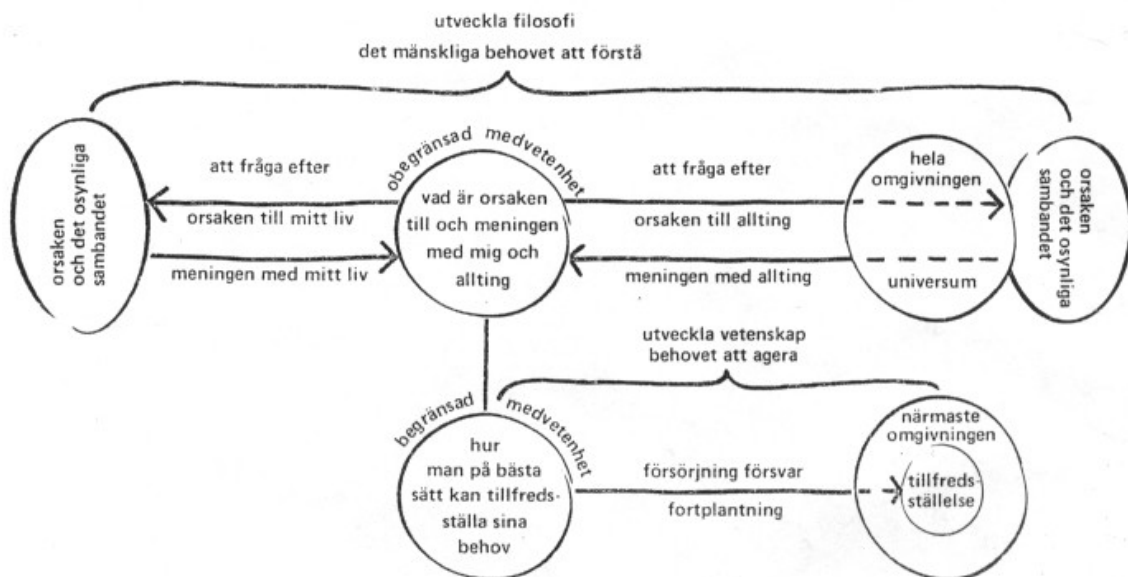
Vi måste inse det omöjliga i det förfarandet och i stället gå till oss själva och konstatera samt ta ställning till skillnaden på basis av vår egen erfarenhet av existens.

Det mänskliga tänkandet är inte låst till den teknologiska orienteringsförmågan. Varje människa kan själv konstatera att hon kan tänka oberoende av sina existentiella behov; filosofera över vilka problem som helst. Genom att vi kan tala med varandra vet vi samtidigt att alla andra människor har samma förmåga.

Den moderna forskningens systematiska kartläggning av djurs tankeförmåga har entydigt visat att vi inte kan få djur att fatta problem som ligger utanför ramen av deras existentiella beroende, trots att de har en liknande hjärnfunktion som vi. Det förklarar varför de i behovstillfredsställelsens begränsade sammanhang ofta tänker mer rationellt än vi. Begränsningen gör att de inte kan bli störda av filosofiska grubblerier, som hos människan skapar det förvillande psykiska fenomenet – den komplicerade bilden av aggressionerna och hämningarna.

Vi behöver bara lägga ihop dessa två entydiga erfarenheter av vår egen och djurens tankeförmåga för att få en klar, entydig och vetenskapligt bevisad definition av den mänskliga egenskapen. Det finns bara en enda, oförändrat bestående mänsklig egenskap: *förmågan att kunna använda hjärnfunktionen, tänkandet, obundet av de existentiella behoven.*

Det är denna förmåga och den därmed sammanhängande möjligheten att förstå orsaken till och meningen med allting, som på ett klart bestämbar och kategoriskt sätt skiljer oss från djuren och som på ett lika klart bestämbar och kategoriskt sätt kännetecknar alla människor.

Alla de oräkneliga förmågorna som jobbare, dagdrivare, brottsling, ingenjör, fysiker, biolog, sociolog, präst, bonde, konstnär, fotbollsspelare osv., och alla de oräkneliga egenskaperna som snäll, trevlig, rar, blyg, skojig, butter, tuff, schysst, hänsynslös, humanist, socialist, liberal, kapitalist, materialist, katolik, muhammedan osv., vilka bildar vår ofantligt komplicerade och därför så förvillande bild av människan, är bara tillfälliga, föränderliga och ständigt bytta och utbytbara yttringar av densamma, bestående och gemensamma mänskliga grundegenskapen.

Om vi bara kan åstadkomma så mycket att vi rent teoretiskt frigör oss från dagens splittrade människobild och ena oss om att starta en offentlig, saklig diskussion i medvetenhet om den i grunden gemensamma mänskliga förmågan, har vi redan lämnat den beklämmande vanmakten som kännetecknar dagens diskussioner om livs- och samlevnadsproblemet. Då kan vi med tillförsikt se fram mot en oavbrutet växande förståelse av varandra vilket är grundförutsättningen för trygghet, kärlek och fredlig samlevnad.

Ändamålsenlighet

Den spontana upplevelsen av den mänskliga förmågan yttrar sig i att barn genom att lära sig språket fattar synsinnets begränsning och vill förstå hela bakgrunden till den synliga bilden av verkligheten – allt som man med ögat inte kan se. Då börjar barnen praktiskt uppleva den särskilda mänskliga förmågan att förstå som djuren inte har. Upplevelsen av den förmågan tolkar vi spontant som medvetenhet om oss själva, individualitet, integritet, frihet, vilja, godtycklighet, förmågan att tycka, fantisera, skapa, styra osv..

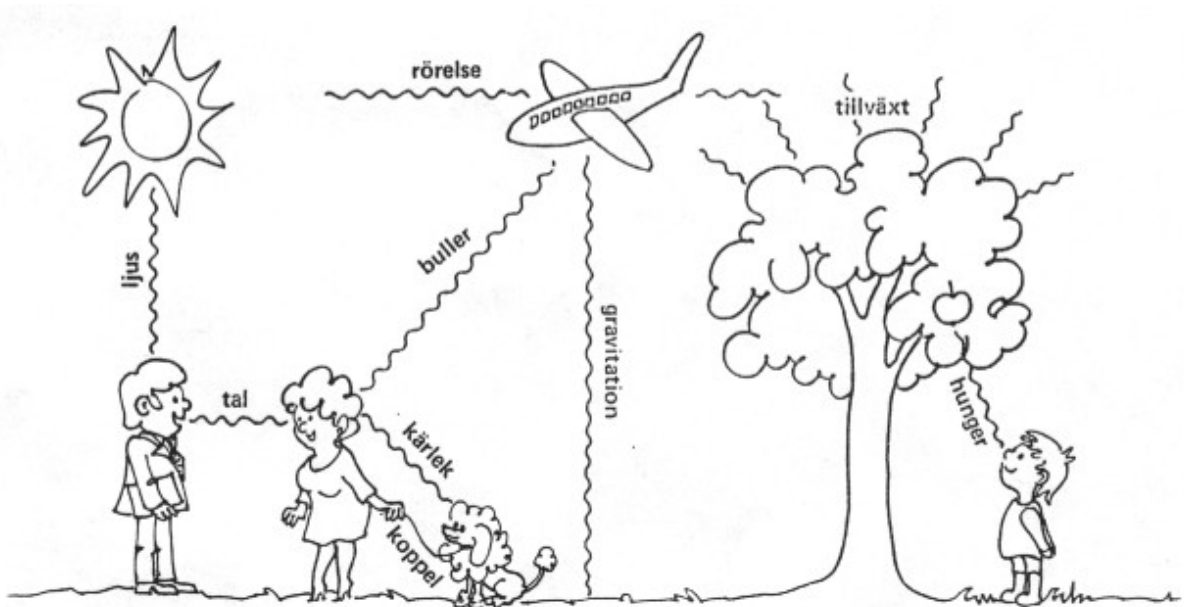
Varje förmåga måste ha en ändamålsenlig och funktionell beskaffenhet; vara ett bestående något med en bestämd mening. Man måste ha en bil för att kunna åka, ben för att kunna gå, lunga för att kunna andas, öga för att kunna se, hjärna för att kunna tänka osv.. Den mänskliga förmågan att kunna göra allt detta kan inte vara något undantag, ett ingenting som trots allt kan verka.

Hela vår desorientering inför den mänskliga förmågan beror på att vi inte har någon uppfattning om vare sig förmågans beskaffenhet, existens eller mening. Vi har bara själva ordsymbolen jag men vår uppfostran och utbildning ger oss inte någon upplysning om vad ordet betyder eller vad detta jag, människan, den som åker med bilen, går med benen, andas med lungan, ser med ögat, tänker med hjärnan, är.

På basis av en katastrofal felbedömning har vi låst oss till synsinnet och allmänt accepterat doktrinen att människan är den synliga kroppen, en matematisk summa av alla de förmågor som den synliga kroppen representerar. Vi menar därför inte något särskilt när vi säger jag – jag åker, jag går, jag andas, jag ser, jag tänker. På grund av denna brist i vår uppfostran och utbildning kan vi bara tänka på bilen, benen, ögat, lungan och hjärnan samt enbart känna vanmakt, nervositet, panik och ångest inför identitetsfrågan: Vem är jag? Vad är detta jag, denna osynliga

förmåga som hela tiden lever och förstår, sover, drömmer, vaknar, tänker och gör allt det som jag gör?

All desorientering inför identitetsfrågan – Vem är jag? – beror på att människan lätt glömmer sinnes begränsning och vill förstå verkligheten så som hon ser den, som ett i hela universum utspritt, rörligt sakförhållande med större eller mindre avstånd mellan sakerna. Dessa rörliga saker tolkar hon då som verklighetens materia, bestånd, och särskiljer dem från det funktionsförhållande kallat naturen som förbinder sakerna och åstadkommer den gåtfulla enheten som människan alltid har velat förstå.

Låstheten till denna åtskilda, dualistiska betraktelse av sak- och funktionsförhållandet förvillade ständigt det mänskliga tänkandet. För att förstå enheten måste man först inse att det finns en kategorisk skillnad mellan sättet att förverkliga filosofi och sättet att förverkliga vetenskap.

Att förverkliga filosofi innebär att använda sig av förmågan till logiskt tänkande för att förstå det osynliga sak- och orsaksförhållandet bakom den synliga verklighetsbilden. Detta är förutsättningen för en logisk förståelse av förhållandena i verkligheten. Filosofins förverkligande som tidigare kallades sökandet efter visdom, sällhet, enhet, förening, frid, osv. är förutsättningen för ett permanent utbyte av ostörd kärlek till hela tillvaron, hela verkligheten.

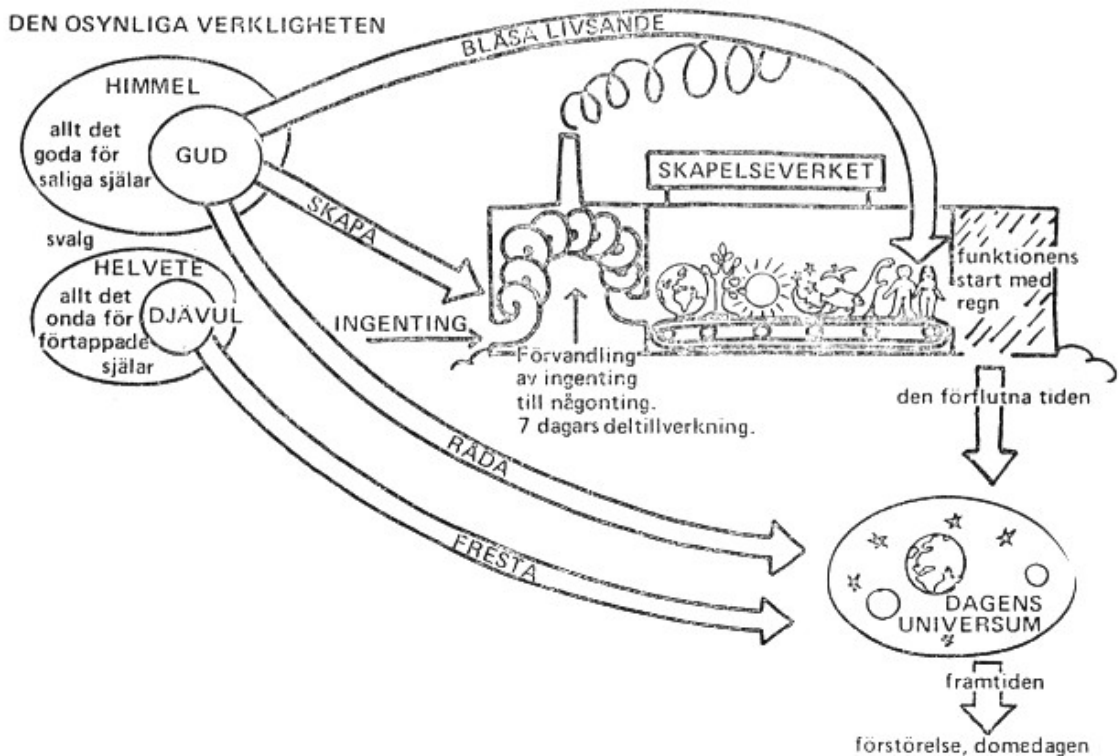
Att förverkliga vetenskap innebär att genom forskning, experiment, upptäckter och övandet av olika färdigheter använda sig av förmågan till teknologiskt tänkande för att berika sinneserfarenheterna av den synliga verklighetsbilden. Det förfarandet som man tidigare kallade sökandet efter kunskap om världen ger utbyte av makt och rikedom i alla dess former och bildar det som vi i dag kallar personligheten.

Den osynliga verkligheten

Grunden för alla gamla kulturer liksom även för den moderna naturvetenskapen är antagandet att en bestående enhet existerar. Den avgörande skillnaden mellan det gamla och det moderna tänkandet är att gångna tiders stora kulturer utgick från att den osynliga enheten måste vara orsaken till allting och att dess funktion måste vara liv, motsvarande vår erfarenhet av levande, medvetna väsen. Det förklarar varför alla dessa kulturer var centrerade kring begreppet Gud, den filosofiska symbolen för den osynliga enhetens tanke.

Mänsklighetens gamla problem var att man ständigt förvillade det ursprungligen korrekta gudsbegreppet och filosofin genom att börja konstruera teologier, inlärbara teknologiska läror om Gud, på basis av ögats upplevelse av sak- och funktionsförhållandet. Eftersom de som utformade teologierna var låsta till synsinnets verklighetsupplevelse kunde de inte tänka sig Gud på annat sätt än som en särskild existens för sig vid sidan om och på avstånd från alla andra spridda existenser. Funktionsförhållandet mellan Gud och de andra existenserna tänkte man sig dels som en skapelseakt i tidernas begynnelse, varigenom avståndet och förhållandet har börjat, dels som ett rådande, baserat på föreställningen makt, allmakt.

Den beskrivningen överensstämmer i stort sett med det funktionsförhållande som ligger till grund för vår egen makt att kunna skapa teknologiska apparater och råda över dem. Därför är alla teologier gudsbaserade teknologier och därför är de laddade av motsägelser och dogmer, oförklarbara påståenden som inte går att diskutera utan bara blint tro på eller avfärda. Detta gäller även den kristna teologin – det moderna tänkandets vagga. Den tillkom genom att man bokstavstolkade skapelseberättelsen i första Mosebok utan hänsyn till filosofi och språksymbolik och utan hänsyn till Kristi uttalanden i frågan som finns i Johannesevangeliets inledning.

Alla människor vill förstå. Ingen människa kan nöja sig med att blint tro på inlärda, oförklarbara påståenden och därmed sluta tänka, fundera, filosofera över det som man lär sig i barndomen av de tidigare födda. Eftersom det är omöjligt att härleda logiska slutsatser ur begreppet allmakt kan man i sina tvivel på teologin bara känna vanmakt, som medför ångest vilket i sin tur medför icke verklighetsförankrat fantiserande. De som vill förhindra att folk börjar tvivla kan inte finna någon annan möjlighet än att aktualisera tanken på det onda och genom att fantisera ihop och sprida effektiva skräckhistorier avskräcka folk från tvivel. Skrämselmetoden är ofrånkomlig när förståelse saknas och ingen kan förklara grundfrågorna. Samma metod ligger till grund för alla lagar som är stiftade av människan.

Eftersom man inte kan formulera livsproblemet i teknologiska lagar har alla teologier drabbats av samma öde. De blev ofta helt förvillade när varje ny generation försökte arbeta bort de ofrånkomliga bristerna och motsägelserna. I teologierna finns dock en hänvisning till källan som är den bestående naturen – de lagar som människan inte har instiftat. Därför kan var och en som blir intresserad av orsaksfrågan ifrågasätta teologiernas riktighet med utgångspunkt från sin egen erfarenhet av existens. Däri ligger skillnaden mellan de gamla teologiska lagstiftningarna och de tre moderna lagstiftningarna:

1. Den naturvetenskapliga lagstiftningen som med den odefinierade föreställningen om ”den döda naturen” försöker fånga in den levande naturen i teknologiskt formulerade lagar.
2. Den psykologiska och sociologiska lagstiftningen som med utgångspunkt från den odefinierade föreställningen om ”psyket” försöker fånga in konsekvenserna av det odefinierade fenomenet miljöpåverkan i teknologiskt formulerade lagar.
3. Den politiska lagstiftningen som med utgångspunkt från det odefinierade begreppet ”samhälle” försöker fånga in den odefinierade människans odefinierade uppfattning om det odefinierade livet i teknologiskt formulerade lagar som ska vara så odefinierade som möjligt, eftersom grundprincipen för all uppfostning och utbildning är att inte något ska vara definierat, allting ska vara relativt och begreppet sanning ska inte förekomma.

Materialism och positivism

Den moderna förvillelsen består av en uppvärdering av teknologin på biologins bekostnad. Den började när forskare under 1600- och 1700-talen fann fler och fler bevis på att det som man tidigare på basis av synsinnet och Moses skapelseberättelse bedömde som död materia uppvisar egna funktioner, en inneboende natur, som är jämförbar med funktionen hos det stoft man tog från levande organismer. Då började man teoretisera om existensen av en inneboende död natur i den döda materien, utan att uppmärksamma att tanken på en död natur är en filosofisk paradox eftersom begreppet död och begreppet inneboende natur är uteslutande motsatser.

Orsaken till den filosofiska felbedömningen var att kyrkan själv var motståndare till den i andra kulturer och sedan urminnes tider tillämpade enhetliga livsfilosofin som bygger på livets universella princip. Kyrkan var därför lika låst som alla andra till tanken på det döda stoftets verkliga existens. Utifrån den förutfattade meningen ansåg kyrkan själv, liksom alla andra, att det vetenskapliga tillvägagångssättet är absolut verklighetsförankrat.

Därför såg man inte vetenskapens öppet deklarerade grundprincip, att bara ta hänsyn till det sinnligt observerbara, som någon förutfattad mening utan tvärtom som förebilden för ett tänkande utan förutfattade meningar. Låsta till den felaktiga tolkningen av skapelseberättelsen upplevde kyrkans representanter vetenskapens tänkesätt – objektivitet – som överlägset alla former av livsbaserat tänkande – subjektivitet. Därmed blev kyrkans felaktiga auktoritet utslagen men samtidigt försatte man livsfilosofi och vetenskap i ett motsatsförhållande vilket blev orsaken till att det moderna tänkandet spårade ur.

Avgörandet kom dock först 1828 när Wöhler lyckades åskådliggöra sambandet genom att på syntetisk väg få oorganiska, ”döda” ämnen att förena sig till organiska, ”levande” ämnen. För första gången i historien lyckades man bevisa naturens enhet.

Då gjorde man det katastrofala misstaget att satsa på fel häst. I stället för att gå in för den levande, biologiska naturens enhet fastnade man i synsinnets ytliga bedömning och gick in för tanken på den döda, medvetlösa naturens enhet.

Genom att den kristna kyrkan godtog vetenskapens begränsade syn fick Wöhlers experiment en helt avgörande betydelse. Syntesen av organiska ämnen accepterades allmänt som ett fullvärdigt bevis på att de oorganiska ämnena hade förenat sig själva till organiska. Teologer, vetenskapsmän och allmänhet blev alla så paralyserade av syntesens filosofiska innebörd, att man glömde bort att det var Wöhler som agerade, var aktiv, och inte atomerna. Därmed var det avgjort att den levande naturen inte kunde komma från någon Gud, så som teologerna försökt inbilla människorna i årtusenden, utan från de aktiva atomerna, grundämnena. Den bedömningen ledde till den moderna ”döda livsfilosofin” genom att man drog den felaktiga slutsatsen att alla de subjektiva egenskaper som de levande organismerna uppvisar måste komma från den i atomerna inneboende döda naturen.

Upptäckten utlöste en aldrig förr skådad kulturrevolution där man ställde:

ateismen, antitron – som förnekar den osynliga verklighetens, livets, medvetenhets och själens existens, och som endast godkänner den synliga materiens existens och den enda funktion som död materia kan uttrycka – rörelse.

mot

teismen, Gudstron – tron på den levande, medvetna naturens enhet och den medvetna och besjälade människan

Med den konfrontationen inleddes en ny epok i historien – materialismen och positivismen. Den var förankrad i hoppet att man med utgångspunkt från den synbaserade erfarenheten av en medvetlös materiarörelse så småningom skulle kunna förstå allt som rör sig inom oss själva och i den levande naturen. Som en följd av denna strävan att förstå den döda naturens enhet avskaffade man det bästa i kyrkans teori, ordet Gud – begreppet för den levande enhetens tanke. I stället började man utgå från det sämsta i kyrkans teori, den tidsbundna föreställningen om en i begynnelsen skapande och från begynnelsen rådande orsak. Utan att tänka sig för behöll man kyrkans ofilosofiska, synbaserade föreställning om orsaken, men överflyttade den från kyrkans levande Gud till vetenskapens döda atom.

I stället för att slopa kyrkans naiva skapelsehistoria behöll man den och genomförde alla justeringar som den nya föreställningen om ”atomguden” krävde. Man ersatte orden skapa och råda med ordet utveckling, och Moses symboliska sju dagar ändrade man till en genom årmiljarder pågående utvecklingsprocess. Man valde begreppet utveckling dels på grund av att det är ologiskt att tänka sig att död materia kan skapa och råda, dels på grund av att man var tvungen att ge den döda materien någon förmåga till aktivitet för att kunna hävda att den är orsaken till allting. Kvar stod dock problemet att någon med den filosofiska förmågan i behåll ändå skulle kunna fråga sig hur död, medvetlös materia kan åstadkomma och utveckla något. För att lösa det problemet gjorde man en komplicerad vetenskap kring begreppet slump. Man började uppleva slumpen som en realitet och menade att den förklarar allt som man med utgångspunkt från den döda materien inte kan förklara.

Med utgångspunkt från dessa två ”orsaker”, atomerna och slumpen, föddes den ateistiska filosofin som är grunden för det vi kallar politik – att godtyckligt kunna tänka, tycka vad vi vill om verkligheten och styra, behärska, skapa och förändra den hur vi vill. Tack vare den livsfilosofiska desorientering som rådde i det kristna Europa har den godtyckliga politiska filosofin lekande lätt lyckats glida undan alla frågor och lyckats slå ut motståndaren kyrkan utan att någonsin behöva svara eller stå för någonting.

Att använda begreppet slump betyder att man insett att det måste finnas någon orsak, som man inte har den ringaste aning om, men struntar i det. I praktiken innebär tron på slumpen att man slutar att bry sig om bristen på kunskap om orsaken och vänjer sig vid att ”förklara” vad som helst med slumpen.

Forskarna bevisade sedan att materien är energi och Einstein gjorde en komplicerad vetenskaplig teori kring begreppet relativitet för att förklara det teknologiska förhållandet mellan energin och materien. Detta tog man inte som någon anledning att tänka om utan konstaterade bara att den ”påtagliga” atomguden fick sällskap av sin abstrakta spegelbild – energiguden.

Den politiska filosofin utnyttjade i stället snabbt begreppet relativitet till att slut-

giltigt komma ifrån orsaksfrågan genom att hävda påståendet att orsaken och därmed sanningen är relativ.

Vetenskapsmännen sa ingenting, teg som vanligt, eftersom det ingår i deras disciplin att förbigå och inte uttala sig om filosofiska påståenden.

Verkan av den politiska relativiteten kunde följdriktigt inte bli annat än ett fullständigt sammanbrott i kommunikationen på det praktiska livets alla områden. Vi kan inte förstå varandra och vi klagat över att man överallt glömmet människan. I själva verket har vi glömt oss själva, vår mänskliga identitet, den mänskliga förmågan att förstå. Det är bara hjärnan, datamaskinen, den teknologiska intelligensen, som fungerar som ett självändamål.

Sammanfattning

Vi vädjar till alla att i denna beskrivning av den historiska bakgrunden till dagens vanmakt endast se den mening som den skrivits med: en uppriktigt önskan att ta upp problemet för att gemensamt och snabbt komma från vanmakten.

I problembeskrivningen har vi medvetet undvikit all försköning eftersom försköning bara grumlar sakfrågan. Men vår avsikt är inte att angripa någon utan att beskriva ett omedvetet kollektivt förlopp som alla drabbats av på samma sätt. Varje försök att få någon mer ansvarig än andra, på 1800-talet eller nu, vore helt meningslöst. Lösningen kräver just att letandet och utpekandet av syndabockar upphör.

Vi vet att alla upplever det framförda som oerhört kontroversiellt och argumenteringen som ofullständig. Det kontroversiella är ett faktum som vi inte kan förbigå. Den ofullständiga argumenteringen beror på det begränsade utrymmet, men vi hoppas på och är beredda att i en fortsatt helt saklig argumentering möta en så bred och allsidig kritik som möjligt.

Del 2 – Organisk Enhetssyn

Det tänkbara alternativet

Denna del av utställningen redogör för den organiska enhetssynen och dess konsekvenser för tänkandet. Den som inte har tillfälle att läsa hela utställningen kan börja direkt med denna del.

Teologi och ateism

Sedan snart tvåhundra år pågår en omöjlig konfrontation mellan teologi och ateism: En absolut tro på naiva teologier står mot antitron, ateismen, som försöker hålla en obefintlig och därför oangripbar position mellan ett absolut förnekande av all tro och en lika absolut tro på teknologins framtid. Den omöjliga konfrontationen måste upphöra och på båda sidor ersättas av en filosofisk attityd i ordets ursprungliga mening: **Filosofi** (grekiska) besinning i kärlek till sanningen. Det är grundvillkoret för att komma ifrån den vanmakt som det urspårade moderna tänkandet befinner sig i sedan 1828.

Teologer och religiösa samfund måste inse att de inte kan vinna något med att binda sig till tolkningar som de själva inte förstår och därför inte heller kan förklara.

Den ateistiska antitrons försvarare måste inse att tänkandet inte är något fristående ekorrhjul som man kan snurra hur som helst för att roa sig själv och andra utan någon som helst tanke på dess naturliga mening. De måste också inse att det i längden inte kan vara någon lösning att skylla det psykiska eländet, som uppstår av desorienterat tänkande, på gudsbegreppet och religionerna för att samla argument för deras avskaffande.

Tron på livet, tron på den levande enheten och det därmed sammanhängande religiösa tänkandet tillhör den mänskliga egenskapen som skiljer oss från djuren. Den egenskapen är medfödd och går inte att avskaffa genom att utarma det mänskliga språket som är religionens redskap för att ge barnen svar på deras frågor om tillvarons mening. Vi måste alla inse att det tänkbart största brottet mot barnen, den ständigt framväxande människan, är att beröva dem möjligheten att kunna utveckla den medfödda tron på den levande enheten.

Att kyrkan bidragit till förvillelsen genom indoktrinering av vidskepliga teologier är en sak för sig. Men det är inte någon lösning att göra detta ännu effektivare genom att, med språkets alla till buds stående medel, göra en vidrig fars av den mänskliga egenskapen och gudsbegreppet, den levande enhetens symbol, och därmed låsa barnen till den teknologiska orienteringsförmågan.

Vad kan en hatkampanj mot Gud leda till? Kan det vara rätt att avliva barnens tro

på livet och den därmed sammanhängande kärleken genom att via språket ställa barnen i relation till en avlivad, slumpstyrd, meningslös och död verklighet?

Med alla sina naturliga frågor om livet och verkligheten försöker barnen hela tiden få ihop en levande bild av verkligheten. Men deras försök är förgäves så länge det är allmänt accepterat att i all uppfostran och utbildning glida undan frågorna med hänvisning till den teknologiska utvecklingens dimmiga framtid och dess massproduktion av data – döda teknologiska sanningar. Med den utvecklingen kan den psykiska hälsan bara bli värre och värre med varje generation.

Hela den moderna utvecklingen sedan 1828 är en enda feedback, en sammanhängande praktisk bevisföring på de två tusen år gamla orden: Det gagnar människan föga om hon förvärvar hela världen men tager skada i sin själ. Teknologisk utveckling är bra för den fysiologiska hälsan och höjer vårt utbyte av det fysiologiska livet, men den kan inte främja psykets, den inre människans, hälsa. Den psykiska hälsan kan bara bli värre så länge vi hänvisar barnen till att låta sitt tänkande styras av slumpen och så länge vi avfärdar den gudsbaserade livsfilosofins nödvändighet och varje tanke på ett livsbaserat ställningstagande till verklighetens osynliga enhet.

Det må vara sant att den bokstavsbundna, skriftlärd kyrkan har förlorat förmågan att tolka Kristus uttalanden i bergspredikan, men det vittnar inte om en bättre förmåga att göra ett billigt gyckelspel av kyrkans oförmåga och att summariskt förlöjliga den för alla lika ofrånkomliga etiska problematik som tas upp i bergspredikan. En opposition som inte kan uppvisa annat än aggressivitet och smädelse kan inte vara annat än destruktiv.

Det grekiska ordet politik betyder statskunskap och gäller uppgiften att lösa problemet med en gemensam hushållning med tanke på de existentiella behoven. I den meningen är politik nödvändig och praktiskt användbar. Tron att människans psykiska problem kan lösas med politik är dock ett katastrofalt misstag som bara kan trappa upp det kalla kriget och öka maktlystnaden, konkurrensen och hatet mellan människorna.

Vad är religion?

Alla barn fattar att sinnena är begränsade och nöjer sig därför inte, som djur gör, med bara sinneserfarenheten av omgivningen. De undersöker och är intresserade av allting och visar därmed den typiskt mänskliga nyfikenheten, intresset att förstå, vid sidan om intresset av att få sina existentiella behov tillfredsställda. I början är intresset desorienterat och barnen kräver skydd och passning för att de inte ska skada sig. Först när de har lärt sig att tala kan de på meningsfullt sätt börja ge uttryck för sitt mänskliga behov av att förstå genom att ställa frågor till de vuxna om orsaken till allting, om det som inte syns, om det som inte kan uppfattas med sinnena.

Behovet och förmågan att förstå orsaken till allting är en naturlig, medfödd egenskap och inte ett intresse som de vuxna skapar. Beviset för det är att alla barn, när de lärt sig tala, uttrycker det behovet både med besked och myndighet i form av en kristallklar logik som ofta förbryllar de vuxna och försätter dem i förlägenhet och underläge.

Ordet religion kommer från det latinska re-ligio som betyder leda, koppla bakåt med tanke på språkinläringen. När barnen lär sig tala blir de ofrånkomligen inkopplade i de vuxnas och de tidigare generationernas uppfattning om förhållandena i verkligheten. Språket fungerar därmed som en mental arvsöverföring vid sidan om det biologiska arvet.

Ordet religion i dess ursprungliga mening hänvisar till det kollektiva ansvaret inför språket. De vuxnas allmänt vedertagna uppfattning om människan och orsakssammanhanget i verkligheten uttrycks i språket och binder därvid alla barn till den allmänna uppfattningen. Barnen kan inte ifrågasätta de vuxnas uppfattning i sin helhet förrän de själva blivit vuxna, och när filosofin är förvillad förlorar de under uppväxttiden sitt i början så logiska och kristallklara filosofiska perspektiv.

Det förklarar varför felaktiga föreställningar i filosofiska grundfrågor kan överleva i hundratals år. Den mentala arvsöverföringen sker nämligen steg för steg i samband med att barnen samlar erfarenhet av den egna, biologiska verklighetsanknytningen. När det mentala arvet – filosofin – är förvillat upplever barnen hela tiden motsägelser mellan de vuxnas orsaksförklaringar och den egna biologiska erfarenheten av existens. Barnens identitetsupplevelse blir då störd, förvillad, osäker, oklar och laddad med idébetingade psykiska problem.

Identitetsproblematiken kulminerar under pubertetsåldern då barnen utifrån köns-mognadens erfarenhet möter könsgruppens psykiska problem. Parat med tanken på det stundande fullständiga ansvaret för sig själva utlöser detta en chockartad identitetskris. Barnen är då tvungna att genomgå något av en ny födelse där de måste lämna den osäkra och oklara barndomsidentiteten bakom sig och ikläda sig i en ny identitet. De måste nu försöka bli vuxna och som alla andra låtsas att vara säkra, klara, myndiga och som alla andra noga dölja och skämmas för identitetslöshetens upplevelse. Skämmas för det som är ett gemensamt problem för alla människor. Ett problem som vi bara tillsammans kan avhjälpa och som vi i sådana fall gemensamt borde skämmas för.

Vad innebär Organisk Enhetssyn?

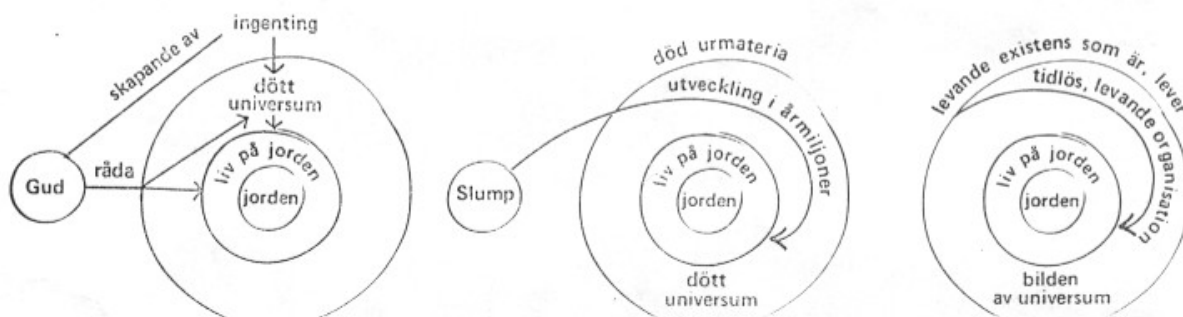
Organisk enhetssyn innebär ett initiativ till en gemensam saklig prövning av antagandet att vi och verkligheten i sin helhet existerar som en enda sammanhängande organism, en levande kropp.

Organisk enhetssyn bygger på tanken om *en* natur – livets universella enhet – och innebär därmed en påminnelse om det logiskt omöjliga i både teologiernas och

ateismens ställningstagande till orsaksfrågan. Felet i teologiernas och ateismens teori är att båda utesluter tanken på livets universella enhet och i stället utgår från tanken på en både död och levande natur.

Skillnaden är att teologierna talar om ett osynligt levande väsen som i tidernas begynnelse skapade och sedan tekniskt styr det "döda stoftet" och de levande organismerna. Ateismen har överflyttat tanken på en tekniskt styrande och rådande orsak till det som vi med synsinnen bedömer som död materia. Ateismen ser därför i den döda materien en död gud, som man påstår genom tiderna har skapat oss alla andra levande organismer med slumpens välvilliga medverkan.

Frågan om orsaken som är ett för människan helt avgörande filosofiskt grundproblem har därmed blivit ett farsartat tvisteämne. Därför pågår sedan snart tvåhundra år världshistoriens mest naiva kulturkrig som håller på att förstöra människans möjlighet att överleva.

Bevis, vad är det?

Beviset på den osynliga verklighetens existens är varje människas egen erfarenhet av att synsinnen är begränsat. Just på grund av att alla vet att synförmågan är inskränkt är alla intresserade av och tänker på det osynliga. Att människan redan som barn kan göra det beror på att förmågan till eftertanke hos människan, till skillnad från djuren, inte är låst till de existentiella behoven. Därför har varje människa friheten att i kärlek till sanningen filosofera, logiskt tänka efter över människans naturliga situation och över orsaken till och meningen med hela tillvaron. Kravet på bevis, att andra ska visa det man själv inte kan se, betyder att man bara vill tro på det man kan se. Därmed inskränker man sin oinskränkta förmåga att besinna sig på basis av alla sina erfarenheter av existens.

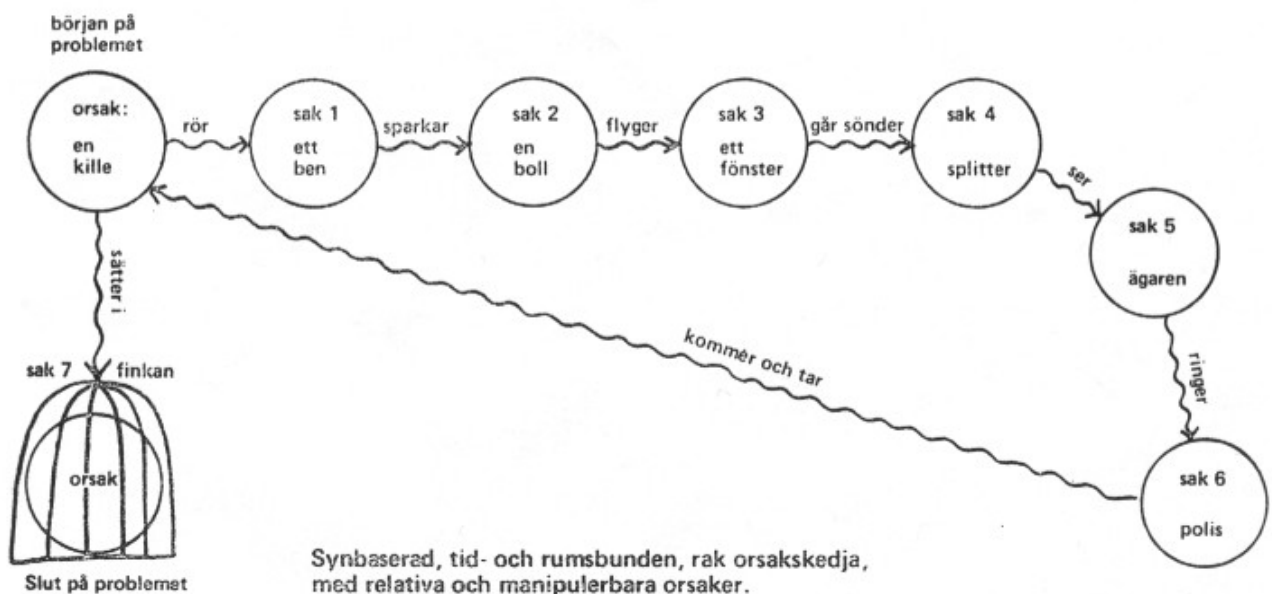
Vetenskap kan inte leda till filosofi

Vetenskaplig utveckling är detsamma som att upptäcka mer och därmed öka förmågan att agera i förhållande till den synliga omgivningen. Att utveckla den förmågan är både nödvändigt och bra. Förvillelsen börjar om man bara satsar på

den förmågan och tror att upptäcka, få syn på, mer är detsamma som att förstå mer. Den tron är den urgamla kollisionkursen mellan vetenskap och filosofi.

Tidigare förträngde man filosofin genom att vilja utveckla förståelseförmågan genom att satsa på koncentrationstekniker och inåtskådande. Sedan 1828 förtränger man filosofin genom att uteslutande satsa på teknisk utveckling och forskning, utåtskådande. I bägge fallen blir resultatet förvillelse – tidigare en uppsjö av mystiska, ockulta och magiska teorier, i dag en uppsjö av politiska, psykologiska och parapsykologiska teorier.

När man inte räknar med sinnenas relativa beskaffenhet vill man, på basis av ögats till tid och rum bundna syn på orsakssammanhang, förstå orsaken och det funktionella sammanhanget mellan allting på följande sätt:

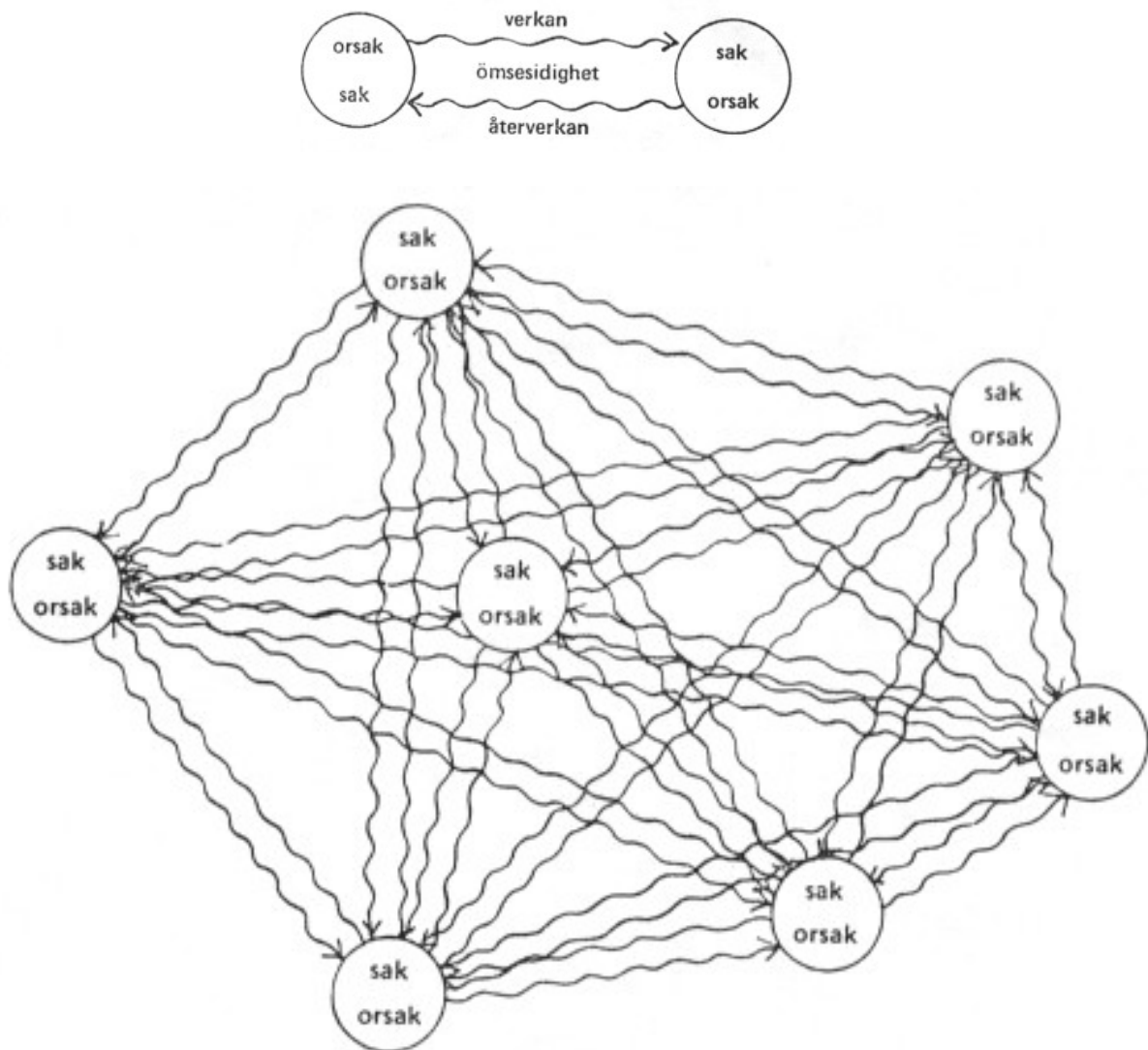

Den grundsynen på orsakssammanhang låser oss till föreställningen att allting är en sak för sig, att det bara finns åtskilda saker (levande och döda). Vi föreställer oss att det är funktioner som t.ex. gå, flyga, se, älska eller ljus, elektricitet, värme, gravitation osv. som skapar stadiga eller tillfälliga relationer, förbindelser, mellan de åtskilda sakerna.

När man i den föreställningen allvarligt börjar söka efter den verkliga orsaken kan man inte komma ifrån problemet att alla delar, som vi kan urskilja som levande och döda saker, uttrycker någon form av egen verksamhet och därför i tid uppträder både som passivt påverkade saker och som aktivt verksamma orsaker.

Därav uppstår det dualistiska problemet med ömsesidighet, verkan och återverkan, och samma problem mångfaldigat, det pluralistiska problemet att allting in-

verkar och återverkar på allting. Detta gör hela orsaks- och sanningsfrågan relativ och till ett ofantligt komplicerat, skrämmande och irrationellt kaos.

För att inte bli förvillad och panikslagen av vanmakt i den synen på orsaksfrågan är alla av psykisk självbevaringsdrift tvungna att ordentligt begränsa sin strävan att förstå till att gälla vissa orsaks-sammanhang och helt strunta i andra. Man måste prioritera, avskärma och specialisera sig, och utifrån individuellt valda orsaker, s k synvinklar, utveckla förklaringar vilka inte förklarar någonting om den filosofiska orsaksfrågan.

Att skilja mellan filosofi och teknologi

Det är lika lätt för alla att förstå vad filosofi och den därmed sammanhängande

mänskliga egenskapen är. Det fordras inte annat än att komma ihåg sinnessens begränsning och fatta att den bedömning av orsaksfrågan vi gör på basis av synen och det därmed sammanhängande, jämförande tänkandet inte är annat än en viss form av saklighet med den naturliga meningen att utveckla förmågan att agera i förhållande till den synliga omgivningen.

Sedan behöver man bara låta den logik som alla tillämpade i barndomen gälla. Den av inläring ännu inte förvillade logiken, den rent livsbaserade sakligheten, den rena och mänskliga logiken vars naturliga mening är att förstå orsaken till och meningen med hela tillvaron.

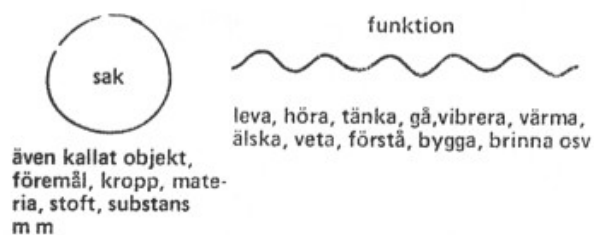
Sedan vi har gått in för att få syn på orsaken blandar vi ihop den teknologiska och den filosofiska sakligheten fullständigt. Därför kan det i början kännas svårt och ansträngande att skilja alla de naturliga insikter som uppstår av erfarenhet av existens från det inlärdade. Det kan kännas svårt att koppla bort det inlärdade och i stället hålla sig till det som vi i barndomen byggde vår logik på och som vi fortfarande upplever som det alldeles självklara och naturliga.

Vill vi att förståelsen och kommunikationen mellan människor ska öka och därmed bryta den accelererande isoleringen, måste vi åter bli gemensamt intresserade av självklarheterna och bygga upp filosofin igen, vid sidan om den teknologiska förståelsen av verkligheten, i stället för att förbigå, bli stressad och irriterad av självklarheter i det från barndomen invanda och ensidiga intresset för det inlärdade och komplicerade.

Filosofins ABC

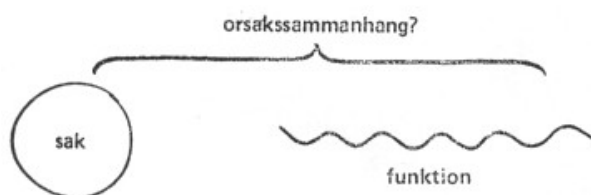
Att filosofi tillämpades under alla årtusenden berodde på att människorna alltid förstod att man inte kan se upphovet, orsaken, till oss själva och allting som vi ser. Man förstod att allt som vi kan fatta med våra sinnen är föränderligt, förstörbart och obeständigt, och något sådant kan inte vara orsaken. Man kan inte bygga en bestående förståelse på det obeständiga.

Rätt filosofi måste därför börja med ett förnuftsbaseerat ställningstagande till vad sak och saklighet är. Begreppet saklighet kommer av att hela vår verklighetsupplevelse grundar sig på sak- och funktionsupplevelse.

För varje barnasinne är det uppenbart att det måste finnas en sak, ett bestående något, för att en funktion ska kunna uppstå. Med andra ord kan funktion, verksamhet, inte finnas i sig utan endast i samband med en sak som fungerar; verkar. Denna självklara insikt gör att vi upplever problem med förståelse av orsakssamband när vi på basis av våra sinnen eller vårt minne upplever funktioner som

lösryckta "saker" för sig (t.ex. ett ljud, en lukt, känsla, idé eller mera "påtagliga" funktioner som blixn, rök, moln) utan att veta varifrån de kommer.

Detta skapar all otrygghet, rädsla och ångest så länge man inte har tagit reda på orsaken till funktionen, vilket innebär tillfredsställelsen att förstå. Nöjer man sig då med ytliga, teknologiska och sinnesbaserade förklaringar, vilket innebär förståelse utifrån obeständiga orsaker, uppstår en skenförståelse och skentrygghet. Man lever då i tron att man har förstått men kommer inte ifrån problemet att förståelsen är ytlig och otillfredsställande.

Är man då inte intresserad av filosofi, av förståelse av den bestående orsaken, kommer otryggheten, rädslan och ångesten av otillfredsställande förståelse att bestå, parat med förståndets vanmakt. Vanmakten driver människan till att vilja förstå mer och mer av dessa oändliga möjligheter som den teknologiska förståelsen erbjuder. Dock utan att komma ifrån problemet att alla teknologiska orsaksförklaringar knyter förståelsen till samma obeständiga verklighetsbild.

Detta är dagens situation, och här gäller det för oss att bli medvetna om filosofins A: Den självklara men lättglömda insikten att bara det kan ha existens, vara något, som motsvarar vår föreställning om en *oförändrat* bestående sak. Något som vi inte kan finna i vår synliga verklighetsbild där allting ändras, förnyas. En filosofiskt tänkt oförändrad sak kan möjligen ändra sin form men aldrig bli mer eller mindre, något annat än vad den är.

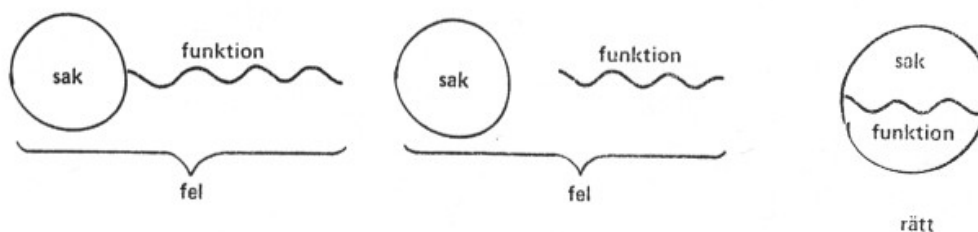
Det filosofiska begreppet sak är alternativet till det filosofiska begreppet rum, tomrum. Sak är upptaget rum, verklighet, det som existerar, det som är något. Rum är den teoretiskt tänkta motsatsen till sak och motsvarar begreppet "ingen-ting".

rum
ingenting att tänka på
om man inte vill bli vansinnig

Sak kan inte upphöra att vara, försvinna, bli ingenting, eller börja att av ingenting bli någonting och sedan växa genom att det blir mera sak av ingenting. Ur ingenting kan inte någonting uppstå, och det som är kan inte övergå till att bli ingenting. Därför måste verkligheten i grunden vara ett och detsamma genom tiderna oförändrat bestående sakförhållande. Men inte som en död och stel sak, som inte kan uttrycka någon funktion, utan som vår erfarenhet av en rörlig sak, t.ex. vatten eller en levande kropp. En rörlig sak med ett föränderligt, s k relativt förhållande mellan delarna utan att denna föränderlighet ändrar något på hela sakförhållandet och sakens enhet.

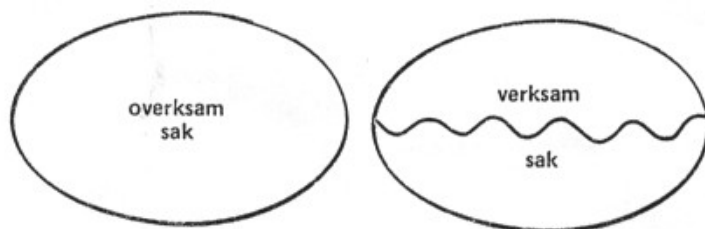
Sedan gäller det att bli medveten om filosofins B: Den självklara men lättglömda insikten att funktion inte kan existera i sig. Funktion kan inte existera som en sak, uppträda vid sidan om eller lösgjord från den sak som uttrycker funktionen, vilket vi ofta tror när vi inte räknar med sinnenas relativa beskaffenhet.

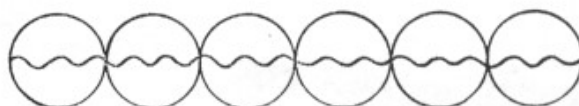
Därför försöker forskarna förgäves komma underfund med vad rörelse, värme, elektricitet och de andra energiformerna är i sig. Det är omöjligt att kunna finna livets förklaring genom att få syn på vad livet är, lika omöjligt som att upptäcka funktionen gå utan att se någon som går. Funktionen kan bara vara uttryck av en sak, så länge saken i tid oavbrutet upprätthåller funktionen.

Den logiska slutsatsen är att funktion måste tänkas som ett uttryck av en saks inneboende, *bestående* natur, motsvarande det filosofiska begreppet "förmåga"

eller ”egenskap”. Det innebär att en bestående sak även har en bestående natur som inte på något sätt förändras av att saken börjar eller upphör att vara verksam. Sakens inneboende natur är alltid bestående oavsett om saken för tillfället är verksam eller inte.

Sedan gäller det att bli medveten om filosofins C: Den självklara men lättglömda insikten att funktion inte kan överföras från sak till sak på något annat sätt än genom omedelbar beröring. Det är ett självklart bevis på att sak- och funktionsförhållandet i hela verkligheten måste vara en obrytbar, bestående enhet.

Gud och det medvetna sinnet

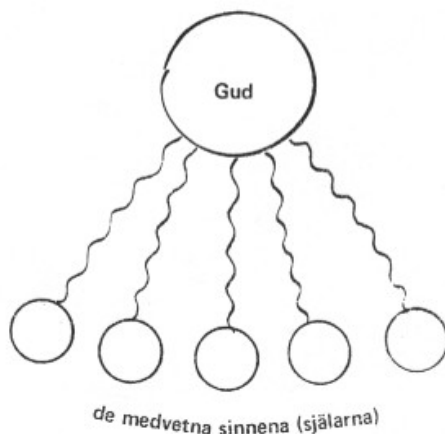
Dessa självklara filosofiska funderingar om sambandet mellan sak och funktion har varit aktuella i alla gamla kulturer. Därför har man alltid varit övertygad om att det i grunden måste finnas en bestående sak och att förståelsen av denna sak kan förklara alla föränderliga fenomen som vi upplever med våra sinnen. Samma övertygelse kännetecknar också den moderna vetenskapen vilket förklarar varför man så febrilt letar efter den bestående saken.

Tidigare betraktade man det som självklart att denna bestående sak åtminstone måste ha samma natur som vi – vara ett om sig själv medvetet, levande väsen. Det är ologiskt att tänka sig att orsaken till oss saknar den natur vi själva erfar. Därför fick denna filosofiskt tänkta, bestående sak namnet Gud, och blev tolkad som ett människolikt, levande väsen.

Med samma filosofiska saklighet ansåg man det självklart att det även måste existera en bestående sak som är orsak till den föränderliga människokroppens olika uttryck. Den saken kallade man det medvetna sinnet, tänkt som ett enhetligt sinne bakom de fem sinnesleden. Detta begrepp för människans bestående identitet föll bort i den kristna traditionen och är endast antytt med det funktionella begreppet ande.

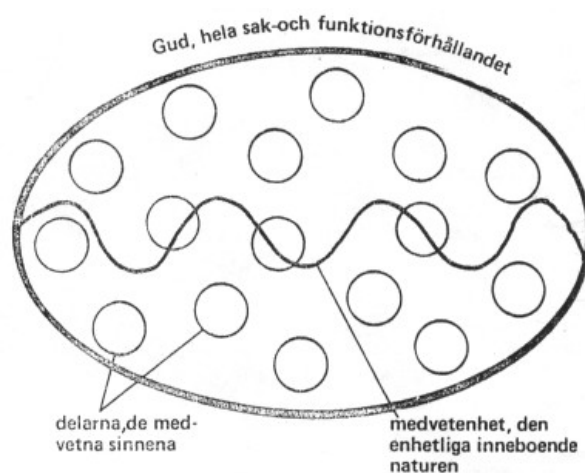
Bristen på teknologisk kunskap om den omgivande verklighetsbilden var orsaken till att religionerna ständigt gjorde samma fel vid bedömningen av relationen mellan Gud och de medvetna sinnena. De utgick från ögats begränsade upplevelse av relationen mellan saker i omgivningen och tänkte sig därför Gud vid sidan om de medvetna sinnena, själarna, och funktionerna som förbindande led.

Organisk enhetssyn går ut på att korrigera den på skissen (vänster) visade felaktiga föreställningen genom att tillämpa filosofisk saklighet i kombination med den kunskap om vår verklighetsbild som dagens vetenskap ger oss.

Att hela verklighetens uttryck måste ha en bestående och levande orsak, Gud, och att också vårt livsuttryck måste ha en bestående och levande orsak, det medvetna sinnet, kan inte bli mer än självklart om vi låter den filosofiska sakligheten gälla.

Förhållandet i verkligheten kan logiskt sett inte vara annat än ett odelbart sakförhållande i en inom sig rörlig sak med en odelbar inneboende natur, som gäller både för hela saken och alla ingående delar. Med en modern liknelse kan vi tänka oss hela verkligheten som en levande organism, där vi som mänskliga sinnen ingår som delar på ett liknande sätt som cellerna ingår som delar i vår levande kropp. Att vi i egenskap av medvetna sinnen är delar av verklighetens osynliga bestånd – saken – innebär att vi inte kan få syn på eller få tag i varken den sak vi själva är eller hela saken. Alla försök i den riktningen

innebär bara att vi spenderar tid och blockerar vår förståelse genom att engagera hjärnan i uppenbart irrationella frågeställningar. Att vi inte kan få syn på eller få tag i själva saken hindrar oss inte från förstå det väsentliga hos saken: dess inneboende natur, sakens väsen, det som vi själva erfar

Uttrycket av Guds natur upplever vi som den överordnade, enhetliga naturen i hela universum. Samma Guds natur kallar vi livsuttryck när vi ser, dvs. indirekt via synsinnet erfar, uttrycket av ett medvetet sinne genom en mänsklig kropp. Vår primära, direkta erfarenhet av Guds natur upplever vi som medvetenhet, vakenhet, vår egen erfarenhet av att finnas till. Om vi börjar diskutera sakfrågan med utgångspunkt från dessa erfarenheter och i medvetenhet om vårt gemensamma naturberoende, kan vi börja förstå oss själva och den gemensamma verkligheten vi lever i. Man kan aldrig uppleva någon annan natur än medvetenhet. Man kan visserligen teoretiskt tänka sig att man är medvetlös eller död men aldrig uppleva det.

Den vetenskapliga forskningen ger beviset

Organisk enhetssyn innebär en hänvisning till den vetenskapliga forskningens filosofiska värde, något som man tidigare inte kunde hänvisa till när man under årtusendenas lopp diskuterade filosofin. Värdet uppstod när den urgamla filosofiska tanken om sinnenas begränsning blev vetenskapligt bekräftad genom att man med teknologiska instrument experimentellt lyckades avslöja innebörden i sinnenas begränsning och formulera energilagen.

Energilagen innebär enkelt uttryckt att materian är energi. Filosofiskt tolkat innebär detta att det som vi på basis av syn- och känselsinnet upplever som saker och orsaker inte är det i filosofisk mening utan energi, funktion.

Teknologin har till och med givit oss praktiskt upplevbara analogier genom att skapa biograf, teve och senast laser, där vi på ett liknande sätt som i verkligheten kan uppleva ett funktionellt fenomen som en realistisk verklighet. Hela den upplevelse vi får under en bioföreställning är en sinnes- och minnesbetingad ”dröm”, utlöst av ljusfenomen på bioduken. En liknande illusion kan vi uppleva även utan bio genom att dagdrömma.

Att vi inte har uppmärksammat det filosofiska värdet hos energilagen beror på att all uppfostran och utbildning bygger på tron att vi ser hela sakförhållandet i bilden av universum. Däremot anses det allmänt att vi bara kan se en mikroskopiskt liten del av funktionsförhållandet jämfört med vad alla världens experter tillsammans kan se, vilket i sin tur är en mikroskopiskt liten del av hela den osynliga funktionen. Därför anses det helt meningslöst att ens försöka ta ställning till någonting utifrån det lilla som *en* människa kan se.

Den här vanmaktsinjugande bedömningen måste vändas. På basis av energilagens verkliga innebörd måste vi inse att vi lätt kan tänka oss men aldrig få syn på sakförhållandet. Däremot har vi alla en fullständig medvetenhet om det funktions-

förhållande som vi behöver räkna med för att förstå oss själva och hela tillvaron. Genom att forskarna har lyckats med att bokstavligen genomskåda hela vår verklighetsbild, utan att i den hitta något av bestånd, har vi i dag möjligheten att tillämpa filosofi i en sakligt förankrad gudstro och en sakligt förankrad tro på oss själva. Därmed kan vi börja utveckla en gemensam förståelse av både sak- och funktionsförhållandena i hela verkligheten.

Skolor och forskning måste vi ha för att lära oss att agera. Filosofi måste vi ha för att i permanent medvetenhet om den gemensamma naturen rätt kunna tillämpa det som vi lär oss i skolor och genom erfarenheter och upptäckter.

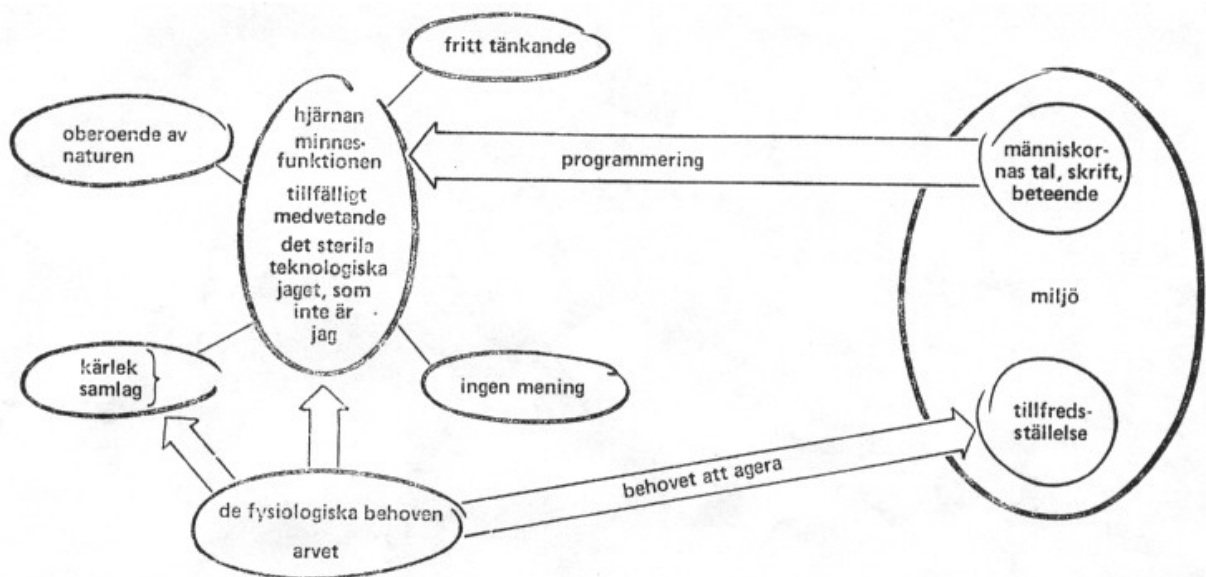
Erfarenhet av existens i dag

Att människokunskapen – psykologin, pedagogiken och sociologin – är så splitt-rad att varje människa har en annan teori beror på att vi, låsta till synsinnets, plac-erar medvetenheten i hjärnan, minnesfunktionen. Vi utgår ifrån att medveten-heten uppstår successivt i hjärnan, ditprojicerad av miljöns intryck men förstås även påverkad av de fysiologiska behoven och arvet.

Därför får barnen aldrig någon uppfattning om sin identitet och försöker sedan, låsta till en ensidig tro på miljöpåverkan, på basis av miljöpåverkan jobba med sin ”medvetenhet” för att få en bättre identitet. Det fungerar som en sluten cirkel som hela tiden bekräftar teorin och låser oss mer och mer till den.

Därtill kommer de kontroversiella och ännu mer förvillande teorierna

1. om tänkandets frihet
2. om att vi kan ändra verkligheten, och att vi håller på att frigöra oss från naturen genom att lära oss att styra den
3. om att det därför inte finns någon bestämd mening med livet, utan bara de meningar vi själva hittar på
4. om att kärlek börjar genom att man förälskar sig i någon
5. om att öka sin medvetenhet betyder att antingen vidga sin föreställning om miljö eller att forska och öka sin kunskap om en begränsad miljö.

Uppfostrad i tanken på en i grunden död verklighet kan intresset för en obegränsad helhetsmedvetenhet helt enkelt inte ens komma på fråga. Själva försöket att förstå den tänkta döda naturen i sin helhet kräver ju vetenskapsmannens uppövade förmåga att helt begränsa sig till synsinnets och trettio års studier för att kunna se det som man bara kan se inom vetenskapliga institutioner. De som inte har den möjligheten kan inte göra annat än att strunta i orsaksfrågan och vänta tills grundforskarna har löst den.

Erfarenhet av existens i morgon

Om vi kan få dem som sköter våra massmedier att bli intresserade av att bryta det pågående kulturkriget genom att utifrån sakligt tänkta föreställningar, i medvetenhet om sinnessens relativitet, införa ett allmänt meningsutbyte om de urgamla filosofiska grundbegreppen

1. Gud – den levande orsaken
2. Det medvetna sinnet – människan
3. Själen – personligheten.

Då skulle hela orsaksfrågan och människokunskapen snabbt kunna komma ur sitt dödläge.

Det fordrar inte något annat än att vi gemensamt inser att en saklig gudsmedvetenhet är varje människas naturliga tillstånd. Saklig gudsmedvetenhet ger den mänskliga identitetsupplevelsen och förutsättningen för att vi ska kunna förstå varandra när vi talar med varandra om förhållandena i verkligheten. Den förmågan har inte djur. När vi inte är intresserade av orsaken till och meningen med förhållandena i verkligheten vill varje människa automatiskt, redan från småbarnsåldern, uppleva sig själv som orsaken, trots att vi vet att vi inte är det. Därav uppstår en dubbelidentitet som blockerar förståelsen, kommunikationen, enigheten och den därav följande kärlekens utbyte.

Reflektioner och diskussionsfrågor

Är det klokt att tro att idéverkligheten är en från naturen fristående verklighet, människornas egna verklighet, vid sidan om den verklighet som vi lever i? Vad betyder att ”psyka varandra”? Består inte alla psykiska bekymmer av idéfixeringar? Varför blir vi idéfixerade? Vilken är den överordnade naturen, vår idéverklighet eller den natur som råder i verkligheten? Vad får det för konsekvenser om alla människor har sin egen unika, från naturen frikopplade idéverklighet? Vad är skillnaden mellan dagdröm och engagemang i verkligheten? Hur kan det bli möjligt att våldföra oss på varandra med ord, ljudkombinationer?

Är det hjärnan – datamaskinen – som bestämmer hur naturen skall vara? Känner inte alla att det är bestämt? Är det en obestämd frihet att vi kan tänka hur vi vill om naturbestämmdheten, eller är det en frihet med ansvar? Ändras naturbestämmdheten av att vi tänker hur som helst? Vem blir lidande och förstörd om vi tänker fel, naturen eller vi själva?

Är det rimligt att tänka att hjärnan, som har befunnits vara en biologiskt uppbyggd datamaskin, kan programmera och styra sig själv? Varför talar då alla människor om hjärtat i samband med emotionell berördhet, utan att någon tänker på den pumpstation som håller blodet i omlopp? Har man någon anledning att tänka och anstränga sin hjärna om man tycker att allting är som det ska vara? Vi har byggt upp en jättefin apparat för kroppsvården. Varför klagar alla över att man har glömt människan? Vem har glömt människan?

Djur kan inte tala med varandra om naturen, men människorna kan det. Vad menas med en idé? Vad är det för idéer som vi skapar i de naturmedvetna barnasinnena när vi lär dem att tala? Formellt finns det många språk men kan vi med tanke på ordens innebörd – betydelse, ordets härledning till verkligheten – hitta på vilket språk som helst? Är det inte naturen i verkligheten som styr språket? Kan vi vinna något genom att strunta i den styrningen? Kan vi tala om något annat än verkligheten? Varför behöver vi tala med varandra?

Kan vi tänka oss hela verkligheten om vi inte tänker oss den som ett? När börjar vi tänka oss något som ett? Tänker vi på människan när vi tänker på människokroppens alla delar? Måste vi inte ge ett namn åt allting vi vill tala om? Är det rimligt att tänka sig hela verkligheten som en mekanisk funktion? Kan någon mekanisk funktion först göra sig själv med den fantastiska ändamålsenliga precision som kännetecknar hela verklighetens uppbyggnad, och sedan också göra den intelligenta varelsen människan som ska styra den?